



A célhoz vezető út

Gyermekkoromban úgy képzeltem, hogy a hegymászó számára a legfontosabb a hegycsúcs, ahová fel akar jutni. A készüllet során bizonyára mindig a csúcsra gondol, szemei előtt állandóan a meghódítandó legmagasabb pont lebeg, s esténként arról álmodik, hogy fenn van a magaslaton.

Később aztán egy profi hegymászó írását olvasva megértettem, hogy ez egészen másként van. A hegymászó számára nem a csúcs a legfontosabb, hanem az út, amely oda vezet. Egy hegycsúcsra gyorsan, gond nélkül fel lehet jutni például egy helikopter segítségével. A hegymászó viszont nem ezt a könnyebb lehetőséget választja, hanem egy sokkal nehezebb utat. Az ő célja az, hogy végigmenjen a hegyre vezető úton, s legyőzzön minden akadályt, ami elébe kerül útja során. Éppen ezért mászás előtt, a felkészülés során is mindig erre az útra gondol, s pontosan megtervez szinte minden lépést. Ha meg tudja tenni az utat, eléri kitűzött célját és felér a hegycsúcsra.

Mi, akik talán egy magasabb toronyba vagy egy kilátóba is csak félve merünk felmenni vagy azok, akik csak alulról



szeretnek gyönyörködni a hegyek szédítő magasságaiban, de nem vállalják a hegymászás megerőltető feladatát, sokat tanulhatunk az igazi hegymászók bölcsességéből. Életünk ugyanis olyan út, amelyet végig kell járnunk. A hitetlen ember azt gondolja, hogy ez az út nem vezet sehová. Élete során nem halad egy számára fontos cél felé, hanem inkább csak kóborol, néha visszafordul, sokszor irányt változtat, időnként észreveszi, hogy csak körbejár, s mindig csak oda jut vissza, ahonnan elindult.

Törekedjetek!

A vallásos embernek van határozott úti célja. Földi élete végén az üdvösségre, az örök életre akar eljutni.

A hegymászóhoz hasonlóan azonban nem elegendő, ha valaki állandóan csak erre a végső célra gondol, s mit sem törődik azzal, hogy az úton állandóan előre kell haladnia. Isten persze megtehetné, hogy megkímél minket az életút fáradságaitól, s egy „helikopteres repüléssel” a mennybe segít minket, de nem teszi. Ahogyan Fiának, Jézusnak az esetében sem tette. Neki is végig kellett járnia az élet keresztútját, s a halálon keresztül jutott csak be a mennybe. Nekünk is hasonló úton kell haladnunk.

Az evangéliumban az üdvösségre jutók számáról kérdezi valaki Jézust. Ő így válaszol: **„Törekedjetek bemeni a szűk kapun!”**

Ma így kérdezzük őt: „Hányan indulnak neki a hegycsúcsnak? Hányan tudják teljesíteni a nagy utat?” Jézus bátorít minket: Törekedjünk arra, hogy végigmenjünk az úton! Válasszuk a szűk kaput! Válasszuk az üdvösség keskeny ösvényét! Ha nem vállaljuk a nehézségeket, a fáradságokat, a kereszteteket, akkor sosem fogjuk elérni végső célunkat, az üdvösséget.

Manapság egyre többen használnak autójukban műholdas helymeghatározót, amely főként külföldön, ismeretlen helyeken járva hasznos segítséget nyújt. A hívő ember számára az a leg egyszerűbb, ha az üdvösség útján haladva Jézushoz fordul, aki egykor Útnak nevezte magát. Ő nem csak utat mutat nekünk, hanem útitársként velünk jár.

Ahol feltáruhnak Isten titkai

Urunk, Jézus Krisztus! Az általad említett kapun keresztül az Isten Országába, a mennyországba, az üdvösségre juthatunk.

Segíts, hogy szüntelenül a menny felé törekedjek, ahol megadod a jónak jutalmát, s ahol feltáruhnak előttem Isten végtelen titkai: a szeretet titka, az irgalom titka, a jóság titka, az élet titka. Te hívsz, te vársz engem a mennybe, ahol örökre eltölt az isteni szeretet. Segíts nekem, hogy egész életemben keressem azt a szűk ösvényt, amely a menny felé vezet. Segíts, hogy megtaláljam az örök élet kapuját és elnyerjem az üdvösséget!

Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet!



A HIT ÉVE 2012-2013

Évközi 21.
vasárnap

Iz 66,18-21
Zsid 12,5-7.11-13
Lk 13,22-30

Hétfő

1Tessz 1,2b-5.8b-10
Mt 23,13-22

Kedd

1Tessz 2,1-8
Mt 23,23-26

Szerda

1Tessz 2,9-13
Mt 23,27-32

Csütörtök,
Keresztelő János
vértanúsága

Jer 1,17-19
Mk 6,17-29

Péntek

1Tessz 4,1-8
Mt 25,1-13

Szombat

1Tessz 4,9-11
Mt 25,14-30

Évközi 22.
vasárnap

Sir 3,19-21.30-31
Zsid 12,18-19.22-24a
Lk 14,1.7-14